

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. R.  
przeciwko M. B., Ł. B. i „T.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.  
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 23 maja 2018 r.,  
zażalenia strony pozwanej „T.” Spółki z ograniczoną  
odpowiedzialnością w R.  
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**1) oddała zażalenie,**

**2) zasądza od "T." sp. z o. o. w R. na rzecz powoda koszty  
postępowania zażaleniowego w kwocie 2700 (dwa tysiące  
siedemset) zł.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę kasacyjną „T.” sp. z o.o. w R. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 maja 2017 r. (I ACa (...)). W uzasadnieniu wskazał, że postanowieniem z dnia 3 listopada 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...), uwzględniając w części wniosek skarżącego, zwolnił go od opłaty od skargi kasacyjnej ponad 2 000 zł i oddalił

wniosek w pozostałym zakresie. Sąd uznał, że załączone do wniosku dokumenty świadczą o możliwości poniesienia przez pozwanego zmniejszonej opłaty, albowiem ze względu na czas trwania postępowania, Spółka była w stanie wygospodarować tę kwotę, mając świadomość konieczności jej uiszczenia, podobnie jak to uczyniła w przypadku wniesionej apelacji, po uzyskaniu zwolnienia od opłaty apelacyjnej ponad 2 000 zł. Odpis postanowienia z dnia 3 listopada 2017 r. doręczono fachowemu pełnomocnikowi skarżącego w dniu 10 listopada 2017 r. W terminie tygodniowym opłata w wysokości 2 000 zł nie została uiszczona, co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej jako nieopłaconej na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie, Spółka zarzuciła naruszenie art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 300) przez niezastosowanie w wyniku wadliwego uznania, że skarżący jest w stanie ponieść opłatę od skargi kasacyjnej w kwocie 2 000 zł. Na podstawie art. 380 w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. Spółka wniosła o kontrolę postanowienia Sądu drugiej instancji z dnia 3 listopada 2017 r. w przedmiocie rozstrzygnięcia jej wniosku o zwolnienie od opłaty od skargi oraz o uchylenie zaskarżonego postanowienia z dnia 29 listopada 2017 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na postanowienie sądu drugiej instancji rozstrzygające wniosek strony o zwolnienie od opłaty od skargi kasacyjnej nie przysługuje zażalenie. W sytuacji, gdy sąd drugiej instancji nie uwzględnił wniosku o zwolnienie strony od tej opłaty, a nieopłacenie skargi kasacyjnej stało się jedyną przyczyną jej odrzucenia, Sąd Najwyższy, w ramach postępowania wywołanego zażaleniem strony na odrzucenie skargi kasacyjnej, kontroluje także, na wniosek strony zgłoszony w zażaleniu na podstawie art. 380 w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c., niezaskarżalne postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2015 r., I CZ 85/15, nie publ., z dnia 16 lipca 2008 r., II CZ 40/08, nie publ., z dnia 6 maja 2011 r., II CZ 12/11, nie publ. oraz z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZ 28/13, nie publ.).

W rozpoznawanym zażaleniu skarżący zawarł taki wniosek, stąd kontrola Sądu Najwyższego sprowadza się do oceny trafności stanowiska Sądu drugiej instancji co do możliwości uiszczenia przez skarżącego opłaty kasacyjnej w ostatecznie określonej przez Sąd Apelacyjny wysokości 2000 zł. Analiza wniosku Spółki o zwolnienie od opłaty oraz dołączonych do niego dokumentów potwierdza prawidłowość stanowiska Sądu Apelacyjnego zawartego w postanowieniu z dnia 3 listopada 2017 r. Spółka prowadzi działalność gospodarczą i reguluje na bieżąco różne związane z nią zobowiązania finansowe, czego dowody w postaci faktur za paliwo, części zamienne do samochodów, czynsz najmu lokalu, usługi telekomunikacyjne, opłaty leasingowe i inne, przedstawiła. Niewątpliwie więc posiadała środki finansowe pozwalające także na pokrycie opłaty sądowej od skargi. Nie ma jakichkolwiek racjonalnych podstaw do przyjęcia, że wskazane przez skarżącego i zaspokojone przez niego zobowiązania „wyprzedzały”, czy też były „istotniejsze” od zobowiązania związanego z wniesieniem skargi kasacyjnej od prawomocnego wyroku, które i tak Sąd Apelacyjny obniżył, skoro uwzględnił częściowo wniosek o zwolnienie od opłaty i wyznaczył ją na poziomie zwolnienia od opłaty apelacyjnej. Należy przy tym podnieść, że opłatę tę w kwocie 2 000 zł Spółka uiściła.

W tej sytuacji skarżący reprezentowany przez fachowego pełnomocnika procesowego miał świadomość skutków nieopłacenia zmniejszonej opłaty sądowej w postaci ryzyka odrzucenia skargi kasacyjnej. Zażalenie nie jest więc usprawiedliwione i podlega oddaleniu (art. 394<sup>1</sup> § 3 w zw. z art. 398<sup>14</sup> k.p.c.). O kosztach postępowania zażaleniowego na rzecz przeciwnika procesowego, który wniósł w terminie odpowiedź na zażalenie orzeczono na podstawie art. 108 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

jw